

ЗАКЛЮЧЕН С БЕЛЕЗНИЦИ ЗА ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън

2 Юли 1990

През последните седмици викам към Бог: „О, Господи, хвани ме! Вкопчи се за мен, завладей ме, арестувай ме!“ О, колко много копнея за това! Но аз не знаех, че не съм готов да бъда заключен с белезници от Святия Дух.

Напълно библейско е и всъщност апостолско да се молиш Бог да те заключи с белезници. Това означава да Го молиш да постави окови на ръцете ти, да ги заключи, да хвърли ключа и да те отведе в Неговия затвор.

Павел често говори за себе си като за „затворник на Исус Христос“ (Ефесяни 3:1). В Ефесяни 4:1, той казва, че да бъде затворник в Господ е всъщност неговата професия, неговото призвание. Той счита това за Божий дар на благодат към него (Ефесяни 4:7).

Той писа на Тимотей: „Не се срамувай от свидетелството на нашия Господ, нито от мен, затворника за Него“ (2 Тимотей 1:8). Дори когато остаря, апостола все още се радваше на това да бъде арестуван от Господ и отведен в затвора според волята Му: „Аз, който съм старецът Павел, а сега и затворник за Христос Исус.“ (Филимон 9)

Павел можеше да ти каже точния ден и час, когато Господ го заключи с белезници и го отведе в затвора. Той беше на път за Дамаск, в ръцете си носеше писма от първосвещеника, решен да върне християните обратно в Ерусалим. Той „дишаше още заплахи и убийство срещу учениците на Господа“ (Деяния 9:1 – бел.пр.), беше пълен с омраза, горчивина и ярост в погрешната му ревност за Бог.

Когато приближи Дамаск, „внезапно блесна около него светлина от небето.“ (Деяния 9:3). Той напълно ослепа от тази светлина, която беше Христос.

Павел би ти казал, както и свидетелстваше отново и отново, как трябваше да бъде воден за ръка до Дамаск. Той беше безпомощен затворник. Прекара 3 дни в изолирана стая, сляп и без да яде нищо. Той стана абсолютен затворник – в дух, душа, ум, и тяло.

Какво се случи в тази „килия“ през тези 3 дни? Господ беше заключил Савел с белезници и го превръщаше в Павел – затворника на Исус Христос.

В тази ярка сцена, Павел се освободи от независимостта си и се покори на Христовото робство. Протегна ръце към Исус, за да бъде заключен с белезници до края на живота си.

Почти можем да чуем агонизиращата му молитва: „О, Господи, мислех, че върша волята ти! Как може да съм бил толкова сляп? Ходех съм в своя път, върших онова, което мислех за правилно. Не мога да се доверя на собствените си мисли!

Господи, умъртви волята ми! Независимостта ми ме е заслепила. Ето, Исусе, вземи ръцете ми и постави оковите си върху мен. Отведи ме като затворник на волята Си. Води ме като победен и ме заведи където искаш да отида. Дръж ме заключен за могъщата Ти десница. Искам да съм мъртъв за независимостта си!”

Много благочестиви мъже и жени из цялата Библия разбираха какво означава да си заключен с белезници към Бог. Давид каза на Господ: „Ти си ме оградил отпред и отзад и си положил върху мен ръката Си.” (Псалм 139:5)

„Десницата Ти ще ме държи” (или „хване” на иврит, Псалм 139:10)

Давид казваше: „Воден съм заключен с белезници за благословения си Господ – едната белезница е на моята ръка, другата – на Неговата. Ако се опитам да избягам, Той няма да позволи. Той е винаги с мен. Ако се възкача на небето, или се опитам да взема крила и да отлети, дори и там ръката Му е с мен.” (Псалм 139:7-13)

В Песен на песните, невястата изразява голямата си любов: „Защото съм болна от любов” (Песен на песните 2:5). С други думи: „Чезна от любов по възлюбения си.” При толкова голяма любов, как би могла тя да желае нещо друго, освен да е окована за любовта на живота си? „Левицата му е под главата ми и десницата му ме прегръща.” (Песен на песните 2:6)

Тя казва: „Аз съм затворничка на любовта Му! Протягам ръката си и Той ме заключва с белезници за Себе Си. Той каза: „Стани, любима моя, прекрасна моя, и ела! Любимата ми е моя, и аз съм неин.”

Исаия пророкува: „Защото Аз, ГОСПОД, съм твоят Бог, който подкрепям десницата ти и ти казвам: Не бой се, Аз ще ти помогна.” (Исаия 41:13). Той също чу Господ да казва: „Ще те заключа с любовта си!”

Никой не разбираше какво е да си заключен с белезници за Исус по-добре от Петър.

Петър имаше невероятна среща с възкресения Исус, в която Господ пророкува нуждата му да се предаде на тези „белезници”:

„Истина, истина ти казвам: когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше, където си искаше; но когато остарееш, ще простреш ръцете си и друг ще те опасва и ще те води, където не искаш.” (Йоан 21:18)

Някои библейски учени предполагат, че Господ разкриваше на Петър, че той ще прекара последните си дни в старческо безсилие – полусляп и влачен според волята си. Апостол Йоан написа: „А това каза, като означаваше с каква смърт Петър щеше да прослави Бога.” (Йоан 21:19)

Всъщност, преданието казва, че Петър беше разпънат на кръст с главата надолу, с разтворени ръце. Йоан трябва да е знаел за това, понеже той написа това евангелие известно време след смъртта на Петър.

Но това, което Христос казваше на Петър, отива много по-далече от тези интерпретации. В посланията на Петър, ние виждаме апостола все още да гори с огъня на Святия Дух в старостта си. Той воюваше срещу отстъпничеството, разобличаваше лъжепророци, проповядваше като нажежена гръмотевица. Този старец въобще не беше грохнал. Не беше изтощен умствено и никой не го водеше срещу волята му.

Петър писа: „Понеже зная, че скоро ще напусна хижата си, както и ми извести нашият Господ Исус Христос.” (2 Петрово 1:14). Той знаеше, че скоро ще умре, понеже никога не забрави Господните думи към него.

Но чуйте го как смело говори Божията истина! „Мисля, че е правилно, докато съм в тази телесна хижа, да ви подтиквам” (2 Петрово 2:13). След което започва огнена проповед разобличавайки човешките демони, похот, безбожие и връзки със света. Той гори, избухва с Божията сила.

Нямам съмнения, че в този пасаж в Йоан, Исус казваше на Петър как ще умре. Но Христос казваше много повече от това – Той говореше за духовен процес. Всъщност, аз вярвам, че Той пророкуваше не само на Петър, а на всеки вярващ, който твърди, че Го обича.

Ето към какво мисля, че ни призовава Исус:

1. Истинската любов към Исус трябва да доведе до край независимостта ни. Всяка собствена воля трябва да умре!

Петър наистина обичаше Христос. Исус го погледна в очите 3 пъти и го попита: „Обичаш ли ме?” Ученикът знаеше, че Исус можеше да прочете дори мислите му и все пак можа честно да отговори: „Господи, Ти всичко знаеш; Ти познаваш, че Те обичам.” (Йоан 21:17)

Петър не само обичаше много Господ, но вероятно беше по-ревностен в любовта си от другите ученици. Той винаги скачаше от лодката, за да посрещне Исус.

Въпреки голямата си любов и ревност за Господ, Петър все още беше човек пълен с дух на независимост. Несъмнено той беше отделен от света – покаян, съкрушен поради старите си грехове, обичаш Христос и готов да умре за Него. Но дори и в това си състояние, никой не можеше да му каже какво да направи. Независимостта му не беше прекършена.

Петър излъчваше доверие и компетентност. Той беше самоуверен, свикнал да действа сам – самостоятелен, независим нито от Господ, нито от другите. Вероятно чувстваше, че Бог се нуждае от него, колкото и той от Господ.

Той би ти казал: „Разбира се, ще чуя онова, което имаш да кажеш. Аз съм отворен човек.” Но след това щеше да продължи да прави нещата по неговия си начин. Той трябваше да

помисли и да получи, без никога да признае на себе си или на някой друг, че има нужда от чужда помощ. Той беше самостоятелен, винаги държеше всичко под контрол.

Светът обича и се възхищава на такъв човек. Американската мечта се състои от хора, които са се издигнали сами, уверени в себе си независими мислители, вършещи всичко по техния си начин.

Но в Божието царство този вид независимост е сигурен знак, че човек не е ходил до Кръста, за да умъртви плътта си. Петър не беше умрял. А ти не можеш да бъдеш заключен с белезници за Христос, докато този независим дух не бъде изкаран от сърцето ти, докато доброволно не протегнеш ръцете си и не се предадеш напълно.

Исус чу повтарящото се свидетелство на Петър за любовта му към Него. Въпреки това, Той не го прие открито. Вместо това Исус избра да се фокусира на отрезвяващата действителност и накара Петър да я види: „Петре, от малък си свикнал да правиш каквото си пожелаеш, където ти хареса. Правил си всичко по твоя начин, когато си сметнал за добре. Такава е природата ти. Такъв тип човек си.”

„Сам се опасваше (задействаше)... и ходеше, където си искаше” (Йоан 21:18)

Въпреки, че беше ясно, че Петър обичаше Исус, че би Го защитил с живота си, плакал за Него и тичал при звука на гласа Му – той все още не беше Господния затворник. Той остана независим човек, със собствен път, служещ на Исус по собствения си начин.

Можете да видите независимия му дух да се проявява в нетактично самоизтъкване: „Отивам да ловя риба!” Йоан 21:3)

Исус вече беше призовал Петър да лови хора. Преди Петър беше оставил мрежите си, изоставил лодката си и професията си на рибар и последва Исус да лови души. Господ дори беше вдъхнал в него Святия Си Дух. Но Петър искаше да лови риба по неговия си начин - не по начина на Исус.

Тук виждаме, че е възможно да имаш откровение за възкресението на Христос, да си влюбен в Него и да бъдеш пълен със Святия Дух, а все още да не си Негов затворник, да не си заключен с белезници за Христос.

Вижте, когато дух на независимост управлява човека, той ще постави Божиите програми и благословения над Самия Бог. Работата, кариерата, дори служението, с което сме били благословени, са второстепенни, и когато те станат първостепенни, това означава, че сме отишли да ловим риба, но не по Неговия начин.

Всички ние искаме последния си, голям улов преди да бъдем заключени с белезници.

Езикът на независимостта не е просто „Отивам за риба!” По-скоро това е нещо дълбоко в сърцето, което прошепва: „Трябва да направя само още един голям улов!” Петър искаше

нещо повече от няколко риби. Ако той искаше просто да си почине, можеше да вземе въдица и няколко червея, да влезе до колене във водата и да хвърли няколко пъти.

Не, той искаше старата си лодка, екипаж и всичките си стари мрежи. Стремеше се към нещо по-голямо. Искаше още един голям удар. Тогава това желание щеше да си отиде от него и щеше да е в състояние да следва Исус изцяло.

Петър и съучениците му не прекараха нито един час на улицата или на кея, проповядвайки възкресението на Христос. Вместо това се трудиха цяла нощ в лодката, потиха се, надявайки се на този последен, голям улов.

Вероятно Петър имаше голямо семейство. И може да си е мислил: „Само ако хвана голям улов, ще бъда свободен.“

Познавам един млад брат в Господа, скъп приятел, който имаше чудесен призив да бъде ловец на хора. Той имаше истинско докосване от Бог за служение. В продължение на 2 години той проповядва Христос в САЩ и отвъд океана. Но един ден той спря и насочи ревността си към търговски спекулации с петрол и недвижими имоти.

Той ми обясни: „Виждал съм толкова много бедни проповедници, които са роби на събранията си поради дребните си доходи. Трябва да бъда свободен от този вид робство. Ще направя достатъчно, за да не бъда зависим от църквата или от хора за издръжката си. Ако само един от кладенците ми потръгне, мога да бъда свободен да отида навсякъде и да дам цялото си време на Господ.“

Крайният резултат беше, че той почти се върна в греха. Разведе се. И когато най-накрая постигна финансовата си цел, винаги имаше още един удар, който трябваше да направи. Този брат никога не се насити. Ревността му се превърна в пристрастеност, а всичко, което имаше, се срина. Слава на Бог, той сега отново е в служение, напълно зависим от Господ във всичко.

Познавах също така и млад директор на една от най-успешните Teen Challenge програми в Америка, който отпадна, за да „сложи малко пари настрана“. Беше се уморил да бъде беден и да кара стара кола. Имаше също и малък син, и знаеше, че не може да спести пари, за да го прати в колеж. Така че реши, че му е дошло в повече – щеше да се върне в рекламния бизнес, докато не изкара достатъчно, за да се върне в служението с по-големи финансови възможности.

Но той също скоро се върна в греха. Дори се върна към дрогата, от която беше освободен. Разведе се, ожени се за друга млада жена, и двамата се пристрастиха към кокаин. Караше Мерцедес и живееше в хубава къща на плажа, но се чувстваше абсолютно отворително.

Неотдавна този мъж беше в дома ми и плака. Искаше да се върне към Господ. Но изпитваше трудности с това да остави новооткритата си независимост. Слава на Бог, той накрая се върна!

Църквата е пълна със служители корабкрушенци, които се уморяват от това да бъдат зависими от Господ и от хората. Множества напускат заради този голям, последен удар, но малцина се завръщат някога.

Онази нощ Петър и другите не хванаха нищо.

Исус, стоящ на брега, знаеше какво се случва в сърцето на Петър. Той каза: „Хвърлете мрежата отдясно на кораба и ще намерите.“ (Йоан 21:6)

Господ щеше да позволи на Петър този последен улов, но щеше да го накара да се чувства зле през това време. Всъщност, Петър би избягал от всичко това.

Петър не разпозна Исус на брега. Той беше толкова погълнат и развълнуван когато мрежите започнаха да натежават, че всичко, за което можеше да мисли, беше: „Ударихме! Какъв улов само!“ Но възлюбеният Йоан беше на лодката, а той имаше осъждения. Той поради самото благословение разбра кой стои зад всичко това. Прошепна на Петър: „Братко, това е работа на Господ. Той ни казва нещо с всичко това. Това благословение е тест!“

Библията казва: „Тогаваша онзи ученик, когото Исус любеше, каза на Петър: Господ е.“ (Йоан 21:7)

Петър погледна надолу и видя, че водата почти ври от риба, а захвърли мрежата. Това беше най-големият улов в живота му. Мрежата се издуваше... но нещо преряза сърцето му. Той си спомни призива на Исус: „Ще те направя рибар на хора. Ще ловиш хора за Мен. Ела, последвай Ме!“

Изведнъж Петър разбра колко грешно, колко безсмислено беше всичко. Вече знаеше, че дори и хиляда големи улова не биха го задоволили напълно. Най-големият пасаж риба не би могъл да посрещне нуждата му. Никога вече нямаше да бъде задоволен като се опитваше да направи нещо по своя си начин на този свят.

Дълбоко в себе си той отново чу призива на Исус и си каза: „Няма да разреша да се превърна в затворник на тази мрежа, на лодката. Искам да бъда затворник на Исус! искам да бъда ловец на хора!“ „А Симон Петър, като чу, че бил Господ, препаса връхната си дреха... и се хвърли в езерото.“ (Йоан 21:7)

Толкова се радвам, че Исус благослови Петър с този последен улов. Защото теста за истинската любов към Христос не е просто това да се върнеш, след като си опитал и си се провалил. По-скоро е да си тръгнеш по средата на най-голямата си възможност, да оставиш всичко и да станеш затворник на Христос.

Грешниците в лодките наоколо трябва да са нарекли Петър луд: „Петре, можеше да имаш всичко! Това беше големият ти шанс. Ти успя. Ти си глупак, ако избягаш точно когато направи големият си удар!“

Но Петър изплува до Исус, мислейки само за думите на своя Господ: „Какво се ползва човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си?“ (Марк 8:36)

Имаше ли останало у Петър едно последно желание да умре?

Когато всички стигнаха до брега, Исус каза на Петър да им помогне да извлекат рибата. Господ ги гледа, докато учениците Му брояха улова: 153 големи риби! Изпита ли петровото сърце едно последно влечение в този момент? Исус го погледна и попита: „Симоне Йонов, любиш ли Ме повече отколкото тези?“ (Йоан 21:15), имайки предвид рибата, която бяха хванали. О, точно така е винаги и при мен! Точно когато си мисля, че съм спечелил победата над материализма, когато хвърля всичко и плувам към Исус, битката се задава отново.

Възлюбени, това е въпроса, пред който всички ние днес сме изправени. Разбира се, че обичате Исус. Но обичате ли го повече от това...?

Повече от най-големия улов, който някога сте имали, този, който сте чакали цял живот? Повече от парите? Повече от успеха? Повече от признанието и честта? Повече от всичките си къщи, земи и имения?

Готови ли сте да скочите от лодката както направи Петър, да изтичате до Исус и да предадете духа си на независимост? Вижте, Петър скоро щеше да бъде заключен с белезници и да стане затворник на Господ Исус Христос. А ако не си заключен с белезници към Него, когато твоите цели се пресекат с Господните, винаги ще поставиш собствения си интерес на първо място.

Исус казваше на Петър в този стих: „Нека ти покажа накъде си тръгнал, сега, когато остави независимостта си. Когато остарееш в Господ, когато минат години и ти узрееш, ти ще ходиш с Мен с протегнати ръце. И Аз ще те опаша (което означава „ще те подготвя за действие“) с белезниците Си. Ти ще бъдеш Мой затворник, вършещ Моята воля, като Ме оставяш да те вода – дори и там, където не искаш да ходиш.

Дай си ръцете, Петре! Казваш, че Ме обичаш? Тогава бъди Мой затворник. Нека Аз те вода!”

Виждате ли, Исус знаеше, че в сърцето си Петър нямаше да иска да отиде при езичниците, нямаше да иска да отиде в къщата на Корнилий. Но той се научи да протяга ръце, да приеме белезниците и да бъде воден от Духа. В крайна сметка той отиде до къщата на Корнилий, воден от Духа, и занесе Христос сред езичниците.

„Друг ще те води!“ (Йоан 21:18). Господ ще те води! Той ще те хване, ще те облече в доспехите Си и ще те заведе до места и хора, за които не си си представял, че е възможно.

Ако можеш честно да кажеш от сърце: „Да, аз обичам Исус повече от всичко, което имам, повече от самия ми живот“, тогава протегни ръце! И двете! Покори се на белезниците Му, като викаш към Господ: „Ето, вземи ме! Направи ме затворник на Твоята воля! Ще положа независимостта и материалните си благословения в нозете Ти.”

2. Онези, които откажат да бъдат свято вързани към Христос и да бъдат водени само от Него, започват да си измислят извинения.

Онези, които откажат да се покорят, ще разгневят Бог и ще пропуснат Сватбената вечеря на Агнето. Чуйте езика на онези, които откажат да се покорят: „А те всички започнаха единодушно да се извиняват.“ (Лука 14:18)

Човекът, който даде голяма вечеря в тази притча, е Бог. Вечерята е Сватбената Му вечеря за невестата и Младоженеца – Неговия Син. Святият Дух сега се движи по целия свят, призоваващ поканените да се приготвят и да дойдат: „всичко е вече готово!“ (стих 17). Но всеки се извинява.

Какво е твоето извинение, за да не се отзовеш на този последен призив да оставиш всичко и да се приготиш за Сватбената вечеря? Стои ли пред теб още един голям улов? Вързан ли си от някаква материалистична подбуда или пробив в кариерата? Ще бъдеш ли един от онези, които ще се оправдават, ако Исус се върне следващата седмица?

Помислете за тази притча: Те нямаха време за Господ. Цялото им време, мисли и енергия беше фокусирано върху съпрузите и съпругите им, семействата им, недвижимите им имоти, земни неща и любов.

Много хиляди християни разгневяват Господ в тези последни дни. Те ще пропуснат Сватбената вечеря, защото са се оплели в нещата от този свят. „Тогаво стопанинът разгневен каза на слугата си... никой от поканените няма да вкуси от вечерята ми.“ (Лука 14:21,24)

Светии, става дума за вечен живот! Бог говори за съд! Молете с мен в това: „Господи, аз не искам да имам независим дух. Сега протягам ръцете си. Сложи белезниците си на тях и хвърли ключа!“

Възлюбени, не се влюбвайте в света в този последен час! Копнейте за Него, покорете Му се – ловецете хора, а не собствените си цели! След това се пригответе за големия празник с Младоженеца на Сватбената вечеря на Агнето!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1990 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Handcuffed to Jesus](#) / [Заклучен с белезници за Христос](#)